ఎదకొటిచూపు

ఫెళ ఫెళార్భటులు లేని వర్షం!

సగ్గుబియ్యం గంజితో ఫెళఫెళలాడే కాటన్ చీర పెరుగన్నంలా అయిపోయింది. 'అబ్బా! మళ్లీ ఉతకడం, గంజిపెట్టడం, ముడత ల్లేకుండా ఆరేయడం! ఇస్త్రీకి మూడ్రూపాయలు ఇవ్వడం....ఛ! ఓ సీజనూ లేదూ, పాడూ లేదు. ఇట్టే ఎండ, అట్టే వాన! ఏది ఎప్పుడొస్తుందో తెలీదు....! విసుక్కున్నాడు.

నా స్వగతంలోని ఆఖరి వాక్యం విన్న పక్కావిడ "వచ్చేయాలండీ! ఈ పాటికి వచ్చేస్తూ వుండాలి లేడీస్ స్పెషల్" అంది బస్ కోసం మెడసారించి.

పర్మిషన్ లేకుండా నా స్వగతంలోకి ప్రవేశించినా సమయోచిత సమాచారం అందించినందుకూ ఆవిణ్ణి క్షమించేశాను.

లేడీస్ స్పెషల్ ఆగింది. ఆత్రుతగా అడుగు ముందుకి వేశాను. అప్పటిదాకా గమనించనే లేదు బస్టాపులో అంతమంది లేడీస్ ఉన్నారని! నా ప్రమేయం లేకుండానే ధవామని బస్ లోకి వచ్చి పడ్డాను. కిందపడే అవకాశం లేకుండా బస్సంతా కిటకిట!

"హమ్మయ్య! 'పదండి ముందుకు, పదండి తోసుకు పోదాం పోదాం బస్సుల్లోకి" అని బాగానే వంట బట్టించుకున్నారు 'బిలబిలాక్షులు' అని నిట్టూర్చాను.

లేడీస్ స్పెషల్స్‌లో స్పెషాలిటీ డ్రైవరు, కండక్టరు పురుషులై వుండడం, అందులో ప్రయాణిస్తున్న ఏ మహిళా పాసింజర్నీ 'కాస [illegible]గండి' అనడానికి ల్లేదు. పొరపాటున [illegible]లాంటి వాళ్లెవరయినా రిక్వె స్టింగా అడి[illegible] భస్మం అయ్యేలా చూస్తారే గాని [illegible]రిచి కూడా కదలరు. రెగ్యులర్‌గా వెళ్లే వాళ్ల యితే ఇంక బస్సంతా వాళ్లదే నన్నంత ధీమా! నిద్రలో జోగే వాళ్లు, మాగజైన్లు చ[illegible], పూలు కట్టుకునే వాళ్లు....వాళ్లందర్నీ తేరిపార చూసే లోపల నేను దిగే స్టేజి వచ్చింది. నా పరి స్థితి పద్మ వ్యూహంలోని అభిమన్యుడే అయింది. ఎలాగోలా శ్రీకృష్ణపరమాత్ముడిలాంటి కండక్టరు సాయంతో బైటపడ్డాను. వర్షం వెలిసింది. నన్ను నేనోసారి పైనించి కిందిదాకా చూసుకున్నాను. ఉండ చుట్టేసిన ఉలిపిరి కాయితంలా ఉన్నాను. నడుస్తూ నడుస్తూ దార్లో కూరలు, పళ్లు, పూలు కొనుక్కుని ఇల్లు చేరాను.

టీపాయినిండి కిందికి పొంగిపొర్లుతు ఫేను గాలికి రెక్కలు ఎగరేస్తున్నాయి పేపర్లు. సోఫామీద కుషన్లు అస్తవ్యస్తంగా పడున్నాయి. ఇక ఇతర పుస్తకాలు, బొమ్మలు, గ్లాసులు, చెంచాలు, ప్లేట్లు, ఖాళీ అయిన మంచి నీళ్ల సీసాలు, త[illegible]మైన వస్తు సామాగ్రి యావత్తూ నేల చాల[illegible]వి, ఫ్రిజ్, కుర్చీలు, సోఫాలు సము[illegible] ఆక్రమించి ఏ మార్కెట్ లోనూ పోల్చలేనంత డిజార్డర్లీగా పడి ఉంది. పిల్లలిద్దరూ మురికి మొహాలేసుకుని ఓ పక్క, టీవి చూస్తూ, ఇంకో పక్క హోంవర్క్ వెలగ బెడ్తూ...మధ్యమధ్య కొట్టుకుంటూ వున్నారు. ఇదీ గుమ్మంలో అడుగుపెట్టగానే ప్రత్యక్షమైన సుందర దృశ్యం.

తలుపు గడియతీస్తే నా[illegible] సరిగా చూడనైనా చూడకుండా వెళ్లి దివాన్ మీద ధబ్బున కూర్చుని పేపర్ చే[illegible] తీసుకున్న తాళికట్టిన నా భర్త పురుషోత్తమరావుగారిని చూడగానే దారి పొడవునా ఏవేవో ఆలోచిస్తూ తుళ్లిపడుతున్న మనసు తోకతొ క్కిన పాములా బుస్ మంది. చేతిలోని మల్లెపూల పొట్లాం విసురుగా వెళ్లి డైనింగ్ టేబుల్ మీద పడింది. ఈ పిల్లపిశాచాల్నుండి, ఈ మొగుడు రాక్షసుణ్ణించీ "దేవుడా! రక్షించు నన్ను! నా జీవితం నీ"అని ఆక్రోశించింది కన్నీటి పుట్ట అయిన నా హృదయం!

రోజంతా ఆఫీసులో పని చేసివస్తే నాకేం ప్రత్యేక ట్రీట్ ఇవ్వక్కర్లేదు. కనీసం పొద్దున్న కష్టపడి సర్దిన వస్తువులు ఎక్కడివి అక్కడుంచి వాళ్ల పని వాళ్లు చేసుకుంటే చాలు! ఆహా! అలావుంటే ఎలా? "ఇల్లంటే మనుషులు కాదోయ్! ఇల్లంటే వస్తువులోయ్!" అని ప్రతినిత్యం వినదిస్తూ, నిరూ పిస్తూంటారు. ప్చ్!అదృష్టం బావుండి ఏదో కాస్త సెన్సాఫ్ హ్యూమరుండి వారంతా ఆయనకీ, నాకూ విడివిడి రోజుల్లో సెలవులు గనక సరిపోతోంది. అదే ఒకేరోజు అయ్యంటేనా! రోజంతా ముగు రితో వేగలేక ఏనాడో, 'పెళ్లీ గిళ్లీ బందోబస్తులన్నీ ఛట్ ఫట్ మనిత్తెంచి....మనసు తిరగబడుతోంది. మౌనంగా వంటింట్లోకి నడవబోతుంటే కాలింగ్ బెల్ మోగింది. వెళ్లి తీద్దామనుకుని ఆతగాడేం చేస్తాడోనని చూశాను. పడక్కుర్చీ స్థానే కొత్తగా వచ్చిన దివాన్ మీద చుట్టు రకరకాల భక్తి, వైరాగ్య గ్రంధాలతో సహా పలు ఆధునిక ఆంగ్లాంధ్ర పత్రిక లను పరుచుకుని అవన్నీ ఏకకాలంలో చదవనవ్వడు పక్కన ఎందుకు? గుండెల మీద పేపరు జీర్ణిం చుకుని, రిమోట్ కంట్రోలర్ ధారియై కూడా కంట్రోల్ [illegible] ఓ క్షణం టీవి, మరుక్షణం నిద్రగా [illegible] పిల్లల [illegible] చూడగానే ఒళ్లు మండి [illegible] కుదువు కుదిపి" ఎవరో బెల్ కొడుతున్నారు [illegible]" అన్నాను.

బతుకంతా ఓ సిద్ధ అవులితతగా భావించే పురు షోత్తమరావుగారు నిద్రా[illegible] అయినందుకు విసు క్కుంటూ, సణుక్కుంటూ వెళ్లి తలుపుతీశారు. నేను వంటింట్లోకి జారుకున్నాను. అవతలి వ్యక్తిని చూడగానే శ్రీవారి బద్ధకయు[illegible] నిద్రమత్తు హుష్ కాకీ అయింది.

"[illegible]! ఉషా[illegible] వారేలా అరుస్తూ "[illegible] రావోయ్ రాధా కృష్ణ...' 'అని [illegible]

ఛా! ఆటస్టాక్ [illegible]గిలా అయోమ యంగా వున్న హాల్లోకి ఆ రాధాకృష్ణని [illegible] ఎలా ఆహ్వానిస్తున్నాడో! ఆ సదరు శాల్తీ లోపలికి ఎలా అడుగుపెడుతున్నాడో! చూడ కుతూహలంబై వంటింట్లోంచి ఓ సారి తొంగిచూసాను.

"ఇషీ!!" అని గుర్రం పళ్లను ఓసారి ఇకిలించి అడుగు ఏదో వస్తువుమీద వేసి జారిపడబోయి తమాయించుకుని ఇంకోసారి గుర్రం పళ్లను సకి లించి అలాగే ధబ్బున ఓ కుర్చీలో కూలబడ్డాడు రాధాకృష్ణ.

మళ్లీ ఉషా!గిషా! అని అరుస్తారని ముందే "ఏవండీ, ఓ సారిలారండి" అని పిలిచాను.

"వస్తున్నా" అని ఫ్రిజ్‌లోని నీళ్లు తీసి సీసా ఎత్తి

"లతా మనిద్దరం విజయవాడకు లేచిపోదామా?"

"వద్దు సురేష్ ఆ వూరు నాకు అచ్చిరాలేదు. ఇలాగే మూడు సార్లు వెళ్లి వెనక్కి తిరిగి వచ్చేసా!" ఏదో పరధ్యానంలో ఉండి చెప్పింది లత.

– గుగ్గిలం శ్రీహరి

లాగి కావాలా? అని రాధాకృష్ణని అడిగి వద్దనగానే అవీ తనే తాగి వీధి తలుపు వేసి వచ్చారు.

"ఈ ఇల్లు నాఒక్క దానిదేనా? నాకే పట్టిందా? ఇల్లంతా అసహ్యంగా ఉంచి ఆయన్ని అంత ఆనందంగా ఎలా లోపలికి తెచ్చారు? ఏమిటండీ ఇది?"

"అదంతా నా డ్యూటీ కాదు. అయినా వాడేం అనుకోడు" అని కూల్‌గా సమాధానం వచ్చింది.

టీ కప్పులున్న ట్రే అందించాను. "ఇదేమిటి? అతను కాఫీ గానీ...."

"గాడిద గుడ్డేంకాదూ! మనింటికొస్తే మనం ఇచ్చిందే తాగాలి. ఆ గుర్రం మొహానికి కాఫీ కూడానా?

నా వేళాకోళానికి ఇంకో సారయితే ఏమయ్యేదో గాని ఈ సారి ఆ ఛాన్స్‌లేక టీ కప్పుల్లో తుపాను రాకుండా బైటపడ్డారు.

స్టాగట్టుమీద పెట్టిన స్కూలు యూనిఫారాలని, టిఫెన్ బాక్సుల్నీ దొడ్లో పారేసి, పిల్లన్ని స్నానానికి బాత్ రూమ్‌లోకి తరిమి, పిల్లాడ్ని బైట కుళాయి కింద కూలేసి కుక్కర్ పెట్టే ప్రయత్నంలో వుండగా.

"తలుపేసుకో..." అన్న ఆయన గొంతు విని స్థిమితపడి "ఎప్పుడొస్తారు? ఎక్కడికి? పెందరాళే రండి" లాంటివి చెప్పి మన స్థిమితం కోల్పోవడం ఇష్టంలేక వెళ్లగానే తలుపు ధడాలున బిగించి పన్లో పడ్డాను. ఆ ప్రశ్నలకి రొటీన్ జవాబులు " నాఇష్టం వచ్చినప్పుడు, ఏట్లోకి, చూద్దాం.'వస్తే వస్తా, లేకపోతే లేదు...."అని నాకు ముందే తెలుసు.

పిల్లలపని, నాపని , భోజనాలు అన్నీ అయ్యాయి. పిల్లలు నిద్రపోయారు. తెల్లారి అయిదింటికి లేచినా నేనింకా నడుం వాల్చే అవకాశం లేకుండా ఆయన వచ్చేదాకా చూడాలి. కట్టిన దారం కట్లు వదులై కాగితం విడివడి నోరు తెరుచుకుని చూస్తున్న పూల పొట్లాన్ని చేతిలోకి తీసుకున్నాను. విప్పగానే పువ్వులన్నీ పొట్టలు విచ్చుకుని తెల్లగా నవ్వుతున్నాయి.'మనసున మల్లెలమాలలూగగా' కాలెండర్ కున్న సూది తీసి పూలు గుచ్చుతుంటే "ఊలు దారాలతో గొంతుకురి బిగించి, గుండెలో సూదులు గ్రుచ్చి కూర్చి ముడుచు కొందురు...దయలేని వారు మీ బోటివారు...." అన్నట్లయి క్షమాపణవేడి వాటిని. అలాగే వదిలేస్తే అశ్రద్దచేసానని బాధ పడతారని గబగబా కొన్ని పూలు మాలగా గుచ్చి జడలో పెట్టుకుని, మిగతావి దేవుడి మందిరంలో పోశాను.

ఆయన రానే వచ్చారు. భోజనం చేయనే చేశారు. టీవి ముందు స్థిరపడనే పడ్డారు. ఎక్కడికెళ్లారో! బెట విశేషాలేమిటో! చెప్పనే లేదు. ఆవేశకావేశాలు అంతరంగంలోనే అణిచి "ఏమిటి విశేషాలు? మీ రాధాకృష్ణ అంత అర్జంట్‌గా తీసుకెళ్లారు? " అనడిగాను వద్దనుకుంటూనే!

"ఆ, ఏంలేదు...."అని జవాబు టీవీ స్క్రీన్ మీంచి దృష్టి మరల్చకుండా. ఎందుకో! "ఓ పతి పిశాచమా! కానరాదు నిన్ను బోలిన రాజు మాకెన్నడేని. తీగెలను తెంపి అగ్నిలో దింపినావు. నాజీవితం కోటిరత్నాలవీణ!...." అని గట్టిగా అరవాలనిపించింది. అయినా మౌనంగా పడకగదిలో పరుపుపై వాలాను.

"ఇంతేనా జీవితం! పగలు వెంటరాత్రి! రాత్రి వెంట పగలు! ఇంతమంది కవులను చదువుకుని, సంస్కృతీ, సంప్రదాయస్వారస్యాన్ని భావాల్లో పొదువుకుని, చక్కగా ఉద్యోగం చేస్తూ ఎంచక్కా వుండే ఆడ పిల్లల జీవితంతో బ్రహ్మరాక్షసుల లాంటి భర్తల చేతుల్లో..."ఆలోచన పదునెక్కుతోంది!

"చిరకాలం జరిగిన మోసం!

బలవంతుల దౌర్జన్యాలు!...

దుష్టభర్తల పన్నాగాలూ...ఇంకానా! ఇకపై చెల్లవు..."మనసు పరిప్లవిస్తోంది!

వారాలు, నెలలు, సంవత్సరాలు....కాలగమనంలో కరిగిపోతున్నాయి...!కాలగతిలో ఈవేళ బతుకు ఉనికి... స్వేప్నాలస్థిరత్వం...ఓ పెద్ద ప్రశ్నార్థకం!

తన తోటి మనిషి, భార్య యంత్రంలా కష్టపడుతుంటే....తనకి నిబ్బరమైన జీవితాన్ని అందిస్తుంటే... ఆమెకేంకావాలో అవన్నీ ఇవ్వలేకపోయినా చల్లని పలకరింపుతో, చిన్న గుర్తింపుతో మానసోల్లాసం కలిగించలేడా?

భర్తకి క్రమశిక్షణ వుంటే భార్య సుఖపడుతుందా? భార్యకి మాత్రమే డిసిప్లిన్ ఆఫ్ లైఫ్ వుంటే ఆమెకి శాపమా!

భార్యమీద సర్వహక్కులు తనవి అనుకున్నప్పుడు ఆమె మనసు తనది కాదా! ఏమీ పట్టని ఇంత నిశ్చింత ఎలా సాధ్యం!

బతుకు 'వ్యక్తిగతానికి' సమాధికట్టి సమాజం కోసం వూపిరి పీలుస్తుందా? భర్త ఫ్రిజ్, టీవి, విసీఆర్, ఫ్లాట్, కారుల్లా ఒక స్టేటస్ సింబలా? టీవి వుందా? ఫ్రిజ్ వుందా? జాబితాలో మొగుడున్నాడా? అన్నది కూడా చేర్చాలా? వాటివల్ల ఎంతో కొంత ఉపయోగం ఉంది. మరి మనిషి!

మనసుని మనసే అనునయించుకోవాల్సిన ఆగత్యం అనివార్యమా?

జీవితాన్ని చక్కదిద్దే వ్యక్తులతో సహవాసం, సహజీవనం కొరవడ్డం దురదృష్టమా2...అసలు అందర్లా నేనెందుకుండలేకపోతున్నాను? లేక ఆ అందరూ కూడా నాలాంటి వాళ్లేనా! పైకి సుఖాల అంచుల మీద విహరించే కలల బేహారిలా వుండే స్త్రీ వెనుక ఇంతటి అలజడి, అంతర్య ఘర్షణ పరస్పర విరుద్ధాలు కాదా?

అతనిలా ఇతరుల్లా బండబారిపోకుండా...యాంత్రికతను ప్రేమించకుండా...నాలోని సున్నితత్వాన్ని, సున్నితంగా ఆలోచించే తత్వాన్ని నిలుపుకోగలగడమే గొప్పతనము!...."మెల్లిగా మనసు తేలికపడుతోంది! తడి ఆరని కన్నుల ముందు స్పష్టమైన భావచిత్రం!

"మాట్లాడని మల్లెమొగ్గ మాదిరిగా నడచిరా!
నిశ్శబ్దం ఎరుగనట్టి నిర్ఝరమలె గడచిపో!...
మూగిపుస్తకాలలోని రాగాలను పాడుకో!
గాలికోన కదలాడే ఆలోచన వాడుకో....
పవలించుము నీతోనే నెవరిని బాధించబోకు!
విచ్చిన ఎదకంటి చూపు విశాలమై క్రమ్మనీ...."
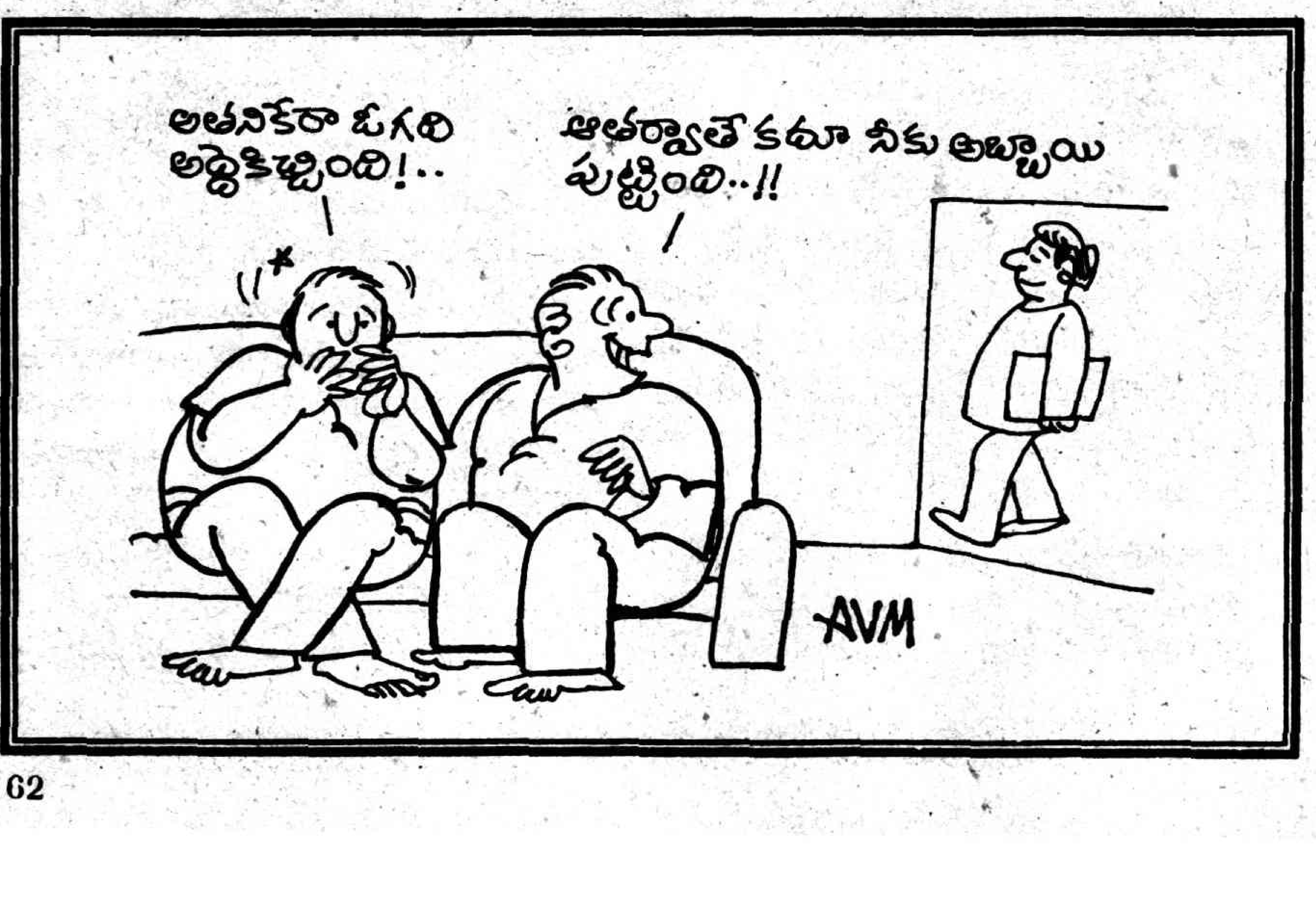
మహాకవి మాటలు హాయిగా, తీయగా మనసుకి ఇంపై పెదవులు నవ్వుతో విచ్చుకున్నాయి. కనురెప్పలు మెత్తగా కమ్మని జోలపాడాయి!